

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/41/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713205092
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5713205092.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Bratislava, Trnavská cesta 82, IČO: 36 062 235, zastúpeného splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ P. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., ul. F. XXX/XXA, 2/ G. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., ul. M. XXXX/X, obaja zastúpení splnomocneným zástupcom Antonom Púčekom, bytom X., ul. M. č. X, za účasti intervenienta na strane žalobcu: AXA poisťovňa a.s., so sídlom Praha 2, ul. Lazarská č. 13/8, IČ: 281 95 604, Česká republika, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky AXA poisťovňa a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu so sídlom Bratislava, Kolárska 6, IČO: 36 857 521, zastúpená splnomocneným zástupcom CLS Čavojský & Partners, s.r.o, so sídlom Bratislava, ul. Zochova 6-8, IČO: 36 854 972, o zaplatenie sumy 4.135 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Martin, č.k. 8C/295/2013-358 zo dňa 28. apríla 2016, v spojení s opravným uznesením č. k. 8C/295/2013-399 zo dňa 11.10.2016 a opravným uznesením č. k. 8C/295/2013-444 zo dňa 14.12.2017, takto

rozhodol:

rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 8C/295/2013-358 zo dňa 28. apríla 2016 v spojení s opravnými uzneseniami č. k. 8C/295/2013-399 zo dňa 11. októbra 2016 a č. k. 8C/295/2013-444 zo dňa 14. decembra 2017 mení tak, že žalobu žalobcu ohľadom sumy 4.135 eur zamietá.

Žalovaní 1/ a 2/ sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 578,71 eur z titulu úrokov z omeškania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

Slovenská republika má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému 2/ v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 8C/295/2013-358 zo dňa 28.04.2016 rozhodol, že odporcovia (ďalej „žalovaní“) sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi (ďalej „žalobcovi“) sumu 4.135 eur a úrok z omeškania 2,5 % ročne zo sumy 4.160 eur od 03.09.2011 do 22.08.2013 a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.135 eur od 23.08.2013 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného z odporcov zaniká voči veriteľovi povinnosť druhého odporcu (výrok I.) a o trovách konania a o trovách štátu súd rozhodne osobitne (výrok II.). Opravným uznesením č. k. 8C/295/2013-399 zo dňa 11.10.2016 súd opravil I. výrok rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 28.04.2016 č. k. 8C/295/2013-358 a to tak, že správne má znieť, že „žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 4.135 eur a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.160 eur od 03.09.2011 do 22.08.2013 a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.135 eur

od 23.08.2017 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká voči veriteľovi povinnosť druhého žalovaného“. Zároveň opravil záhlavie rozsudku v časti označenia splnomocneného zástupcu žalovaných 1/ a 2/. Ďalším uznesením č. k. 8C/295/2013-444 zo dňa 14.12.2017 okresný súd opravil výrok uznesenia Okresného súdu Martin zo dňa 11.10.2016 č. k. 8C/295/2013-399 a to tak, že správne má znieť: „Žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 4.135 eur a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.160 eur od 03.09.2011 do 22.08.2013 a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.135 eur od 23.08.2013 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká voči veriteľovi povinnosť druhého žalovaného“.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou došlo súdu dňa 02.04.2013 si žalobca voči žalovaným uplatnil postihové právo (regres) podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákona č. 381/2001 Z. z.“) v celkovej sume 4.160 eur spolu s prislúšenstvom. V čase dopravnej nehody dňa 25.04.2011, ktorú spôsobil žalovaný 2/ ako vodič motorového vozidla značky Peugeot EČV MT632CJ prevádzkou tohto motorového vozidla spôsobil škodu G. W. a to na jeho motorovom vozidle zn. Nissan EČV PP580BS nebolo motorové vozidlo, ktorým bola škoda spôsobená, poistené za zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V dôsledku toho vznikla žalobcovi povinnosť uhradiť z poisťného garančného fondu poisťné plnenie za škodu vzniknutú poisťnou udalosťou. Žalobca túto svoju povinnosť splnil dňa 12.07.2011. Podaním zo dňa 03.02.2014 vzal žalobca návrh čiastočne späť, a to v rozsahu 25 eur, ktorú sumu žalovaný dňa 22.08.2013 zaplatil a žiadal konanie zastaviť. Žiadal tak, aby súd zaviazal žalovaných zaplatiť sumu 4.135 eur spolu s úrokom z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.160 eur od 03.09.2011 do 22.08.2013 a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.135 eur od 23.08.2013 až do zaplatenia. Pretože žalovaný 1/ časť dlhu zaplatil a žalobca v tejto časti vzal žalobcu späť, súd konanie v časti o zaplatenie 25 eur spolu s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z tejto sumy do 23.08.2013 zastavil, a to uznesením č. k. 8C/295/2013-154 zo dňa 22.10.2014.

Súd mal za preukázané, že medzi účastníkmi zákonné poistenie zaniklo podľa § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že žalovaný 1/ poisťné nezaplatil ani do jedného mesiaca od dátumu jeho splatnosti, teda do 18.01.2011. Poisťné poštou poukázal dňa 21.01.2011 a na účet poisťovne bolo pripísané neskôr. V čase nehody, a to dňa 25.04.2011 tak motorové vozidlo, ktorého vlastníkom bol žalovaný 1/, poistené nebolo. Dopravnou nehodou žalovaný 2/ spôsobil motorovým vozidlom, ktoré patrilo žalovanému 1/, škodu na motorovom vozidle, ktorého vlastníkom bol G. W.. Pretože motorové vozidlo, ktorým bola škoda spôsobená, nebolo poistené za zodpovednosť za škodu, bol žalobca podľa § 24 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. povinný poškodenému G. W. škodu uhradiť z poisťného garančného fondu. Náhradu škody vo výške 4.160 eur žalobca poukázal poškodenému dňa 12.07.2011. Následne podľa § 24 ods. 1 vzniklo žalobcovi postihové právo (regresný nárok) voči žalovaným, ktorí zodpovedajú za škodu, ktorú spôsobili na motorovom vozidle poškodeného. Žalovaný 1/ ako vlastník motorového vozidla zn. Peugeot, zodpovedá poškodenému za škodu, ktorá mu bola spôsobená na motorovom vozidle podľa § 427 Občianskeho zákonníka, ktorá zodpovednosť je založená na princípe objektívnej zodpovednosti, teda bez zreteľa na zavinenie. Bolo preukázané, že škoda na motorovom vozidle poškodeného vznikla osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla, a preto sa žalovaný 1/ zbaviť tejto svojej zodpovednosti vo vzťahu k poškodenému nemôže (§ 428 Občianskeho zákonníka). Žalovaný 1/, ktorý požičal žalovanému 2/ motorové vozidlo, zostáva prevádzkovateľom tohto motorového vozidla zásadne zodpovedným za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky (R 70/69). Poškodenému zodpovedá aj žalovaný 2/, ktorý ako vodič porušením pravidiel cestnej prevádzky dopravnú nehodu dňa 25.04.2011 zavinil a poškodenému spôsobil škodu na jeho motorovom vozidle. Za škodu zodpovedá podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka. Dokazovaním bolo preukázané, že za škodu zodpovedajú obidvaja žalovaní, a preto súd postihové právo žalobcu priznal vo vzťahu k obidvom žalovaným. Žalobcovi priznal aj právo na zaplatenie zákonného úroku z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.). Pohľadávka žalobcu na uplatnenie postihového práva sa stala splatnou na základe výzvy, ktorú žalobca adresoval žalovaným. Výzva bola žalovanému 1/ doručená dňa 08.08.2011 a žalovanému 2/ dňa 09.08.2011. Týmito podaniami žalobca žalovaných žiadal, aby mu žalovaný dlh 4.160 eur zaplatili v termíne do 02.09.2011. Od nasledujúceho dňa, t.j. 03.09.2011, sa žalovaní dostali do omeškania. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 151 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“ tak, že o trovách konania a o trovách štátu sa rozhodne osobitne. S poukazom na § 151 ods. O. s. p. konštatoval, že súdená vec je pomerne zložitá, na strane žalovaných vystupujú dvaja účastníci, pričom žalovaný 1/ je od platenia súdnych poplatkov oslobodený. V rámci trov konania bude potrebné rozhodnúť aj o znalečnom.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný 1/ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

Vytýkal súdu, že sa pri hodnotení dôkazov a pri rozhodovaní vo veci sa len o tie ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 381/2001 Z. z., ktoré podporujú návrhy žalobcu a jeho intervenienta. Návrh žalovaného 2/ o vypočutie poisťovacieho agenta P. M. zamietol. Poukazoval na ust. § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého je zmluvné poistenie povinné uzavrieť ten, kto je ako držiteľ zapísaný v dokladoch vozidla, v ostatných prípadoch ten, kto je jeho vlastníkom alebo prevádzkovateľom. Z toho vyplýva, že ten, kto je zapísaný v dokladoch, nemusí byť vlastníkom ani prevádzkovateľom. V danom prípade bol vlastníkom žalovaný 2/. To bolo preukázané na pojednávaní dňa 25.01.2015 a bol aj jeho prevádzkovateľom. Len on mal doklady a kľúče od vozidla, len on mohol s ním disponovať. Teda uzavrieť povinné zmluvné poistenie mal žalovaný 2/ a túto povinnosť mu ukladala aj zmluva o výpožičke v čl. IV. bod 4. Keď povinné zmluvné poistenie nezaplatil, resp. neuzavrel na ďalšie poistné obdobie, nesmel vozidlo používať (čl. IV. bod 6 zmluvy o výpožičke). Tiež žalovaný 1/ poukázal na ust. § 2 písm. j/ zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého prevádzkovateľom motorového vozidla je fyzická alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom. V tomto prípade mal právnu a faktickú možnosť používať vozidlo len žalovaný 2/, pretože len on držal doklady a kľúče od vozidla. On túto možnosť nemal. Nemal na používanie vozidla ani morálne právo, nebolo jeho, nebol jeho vlastníkom ani prevádzkovateľom. Podľa žalovaného 1/ ak by nedošlo ku škodovej udalosti, tak nepoistenie vozidla je len administratívny nedostatok. Všetko by prebiehalo, ako by bolo vozidlo poistené, nakoľko poisťovňa peniaze nevrátila, teda uviedla žalovaného 2/ do omylu. On užíval vozidlo v dobrej viere, že všetko je v poriadku. V tomto ho utvrdil aj poisťovací agent P. M.. Nepoistenie vozidla nie je v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou - vznikom škody. Vznik škody vyžaduje príčinnú súvislosť medzi konaním a následkom. Takéhoto konania sa dopustil žalovaný 2/ tým, že počas jazdy ako vodič porušil právnu povinnosť, porušil vyhlášku o cestnej premávke. Teda v danom prípade za škodu zodpovedá podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalovaný 2/. Podľa ods. 3 sa zodpovednosti zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil, teda on, ktorý preukázal, že vo vozidle ani nesedel. Objektívnu zodpovednosť v tomto prípade nie je možné použiť. Poukázal na ust. § 428 druhá veta Občianskeho zákonníka. Mal za to, že urobil všetko, čo bolo možné, aby vozidlo bolo používané podľa podmienok uvedených v zmluve o výpožičke. Keďže žalovaný 2/ nedodrжал podmienky v zmluve o pôžičke (správne výpožičke - poznámka odvolacieho súdu) uvedené, je možné bez obáv aplikovať § 430 ods. 1 prvú vetu Občianskeho zákonníka: použitie dopravného prostriedku proti vôli prevádzateľa, keď už bol súdom do tejto pozície postavený. Ďalej žalovaný 1/ uviedol, že zmluva o výpožičke bola uzavretá medzi žalovanými podľa zákona a zákonom predpísaným spôsobom. Súd na pojednávaní v januári 2015 oboznámil všetkých účastníkov konania s tým, že na základe zmluvy o výpožičke bude ona zbavený zodpovednosti avšak pri rozhodovaní ju nebral do úvahy. Žalovaný 1/ mal za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že škodu zavinil a spôsobil žalovaný 2/. On preukázal, že nezavinil nič, urobil všetko pre to, aby nedošlo k žiadnemu protiprávnemu konaniu a k žiadnym následkom. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ohľadom jeho povinnosti škodu zrušil a žalobu proti nemu zamietol.

3. Intervenient na strane žalobcu prostredníctvom splnomocneného zástupcu sa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného 1/ v plnom rozsahu stotožnil s rozsudkom okresného súdu.

K odkazovaniu žalovaného 1/ na uzatvorenie zmluvy o výpožičke a podľa nej to, že povinnosť platiť povinné zmluvné poistenie má vypožičiatel, t.j. žalovaný 2/, uviedol, že samotná poistná zmluva č. 8320127902 bola uzatvorená medzi ním (intervenientom na strane žalobcu) a žalovaným 1/, t.j. práva a povinnosti zo zmluvy mal priamo žalovaný 1/ a nie žalovaný 2/, a teda bolo povinnosťou žalovaného 1/ riadne plniť poistné v zmysle zmluvy, v ktorej bol zmluvnou stranou ako poistník - vlastníkom a držiteľ motorového vozidla. Za potrebné považoval poukázať na to, že žalovaný 1/ je ako vlastníkom a súčasne ako aj držiteľ motorového vozidla zapísaný v príslušnej evidencii vedenej policajným zborom a takto aj uvedený v osvedčení o evidencii, ktoré bolo vydané pre motorové vozidlo. Bolo tiež vyvrátené tvrdenie žalovaného 1/ o nedoručovaní mu zásielok z jeho strany. Kto v skutočnosti platil, resp. neplatil poistné vyplývajúce zo zmluvy, nie je relevantné vo vzťahu k určitosť zmluvných strán a porušeniu povinností vyplývajúcich zo zmluvy zo strany žalovaného 1/. Pokiaľ žalovaný 1/ v odvolaní uvádza, že vlastníkom motorového vozidla bol žalovaný 2/ tak uvedené odporuje skutočnostiam preukázaným v súdnom konaní, nakoľko vlastníkom si nemusí vypožičkať vlastný dopravný prostriedok; z vlastníckeho práva vyplýva právo vlastnenú vec užívať. Rovnako v osvedčení o evidencii bol ako vlastníkom vozidla a držiteľ v osvedčení uvádzaný žalovaný 1/, čo opäť rozporuje skutočnosti tvrdené žalovaným 1/ v odvolaní. V súvislosti s objektívnou zodpovednosťou poukázal intervenient na strane žalobcu na odbornú

literatúru. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov zostáva požičiavateľ naďalej prevádzkovateľom dopravného prostriedku (R 70/1969), pričom namiesto prevádzkovateľa by bola zodpovedná tretia osoba v prípade, ak by použila dopravný prostriedok proti vôli alebo bez vedomia prevádzkovateľa (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 2563/2005 zo dňa 27.11.2007). Uvedené však žalovaný 1/ v priebehu konania pred súdom prvého stupňa nepreukázal, ba naopak, motorové vozidlo vypožičal žalovanému 2/, a teda žalovaný 2/ ho užíval s vedomím a povolením žalovaného 1/. Žalovaného 2/ nemožno považovať za prevádzkovateľa motorového vozidla podľa § 427 Občianskeho zákonníka, nakoľko nemá možnosť kumulatívne, právne i fakticky nakladať s dopravným prostriedkom (t.j. nemôže ho predať, darovať, zaťažiť a iné), a preto za prevádzkovateľa je potrebné aj napriek uzatvorenej zmluvy o výpožičke považovať žalovaného 1/ ako vlastníka a držiteľa motorového vozidla. Pokiaľ sa žalovaný 1/ v odvolaní domáha uplatnenia § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka v tejto súvislosti intervenient na strane žalobcu poukázal na skutočnosť, že účastníkovi konania sa tak podľa § 205a O. s. p., ako aj podľa § 366 C. s. p. umožňuje uvádzať v odvolacom konaní nové skutočnosti len vo veľmi obmedzenom rozsahu, pričom žalovaným 1/ uvádzané tvrdenie ani jednu z požiadaviek pre uvádzanie nových skutočností nenapĺňa. Vzhľadom na to nemožno prihliadať v odvolacom konaní na žalovaným 1/ uvádzané tvrdenie o používaní dopravného prostriedku bez vedomia, resp. proti vôli žalovaného 1/. Rovnako žalovaný 1/ až v odvolacom konaní uplatňuje liberačné dôvody pre zbavenie sa zodpovednosti v zmysle § 428 Občianskeho zákonníka, t.j. opätovne na ne nemožno vzhľadom na princíp neúplnej apelácie prihliadať. Intervenient na strane žalobcu navrhol preto, aby odvolací súd odvolanie žalovaného 1/ zamietol.

4. Žalovaný 1/ v písomnej reakcii (replike) na vyjadrenie intervenienta na strane žalobcu okrem iného uviedol aj to, že škoda podľa prvostupňového rozsudku bola uhradená.

5. Vzhľadom na to, že krajský súd vo veci rozhodoval za účinnosti nového procesného kódexu, zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 01.07.2016, bol povinný pri svojom postupe aplikovať novú právnu úpravu (§ 470 ods. 1 C. s. p.) s tým, že účinky procesných úkonov uskutočnených do 30.06.2016 ostali zachované (§ 470 ods. 2 C. s. p.). Zároveň súd v odôvodnení prispôbil terminológiu novej právnej úprave.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a napadnutý rozsudok podľa § 388 C. s. p. zmenil.

7. V preskúmvanej veci okresný súd v spojení s opravnými uzneseniami rozhodol, že žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 4.135 eur a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.160 eur od 03.09.2011 do 22.08.2013 a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.135 eur od 23.08.2013 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká voči veriteľovi povinnosť druhého žalovaného.

8. Keďže pre odvolacie konanie platí zásada, že pre rozhodovanie je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (217 ods. 1 vety prvej C. s. p.) odvolací súd sa musel zaoberať vyjadrením žalovaného 1/, že škoda podľa prvostupňového rozsudku bola uhradená.

9. Podľa ust. § 559 Občianskeho zákonníka, splnením dlh zanikne. Dlh musí byť splnený riadne a včas.

10. Podľa ust. § 517 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškania s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

11. Aktuálna sadzba zákonných úrokov z omeškania je stanovená podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

12. V súvislosti s vyššie uvedeným tvrdením odvolací súd vyzval dňa 19.02.2018 splnomocneného zástupcu žalovaného o predloženie listinného dokladu o úhrade škody. Podaním zo dňa 13.03.2018 tento oznámil, že uhradil sumu 5.425 eur dňa 27.06.2016 na účet oprávneného uvedený v upomienke. Škoda bola uhradená podľa rozsudku Okresného súdu v Martine z 28.04.2016 aj s úrokom z omeškania. Pripojil listiny a to platobný príkaz na úhradu z 27.05.2016 a 1. upomienku z 20.12.2011. Po zaslaní listín žalobcovi (22.03.2018) odvolacím súdom a výzve zo dňa 25.04.2018, či došlo zo stany žalovaného 1/ k zaplateniu sumy uloženej rozsudkom alebo z akých dôvodov nepovažuje žalovanú sumu za uhradenú, splnomocnený zástupca žalobcu listom zo dňa 16.05.2018 oznámil, že eviduje vo svojom systéme úhradu vo výške 5.425 eur zo dňa 30.05.2016. Uvedenou platbou však došlo len k čiastočnej úhrade súdom uloženej povinnosti zaplatiť sumu 4.135 eur a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.160 eur od 03.09.2011 do 22.08.2013 a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.135 eur od 23.08.2013 do zaplatenia v zmysle rozsudku sp. zn. 8C/295/2013 zo dňa 28.04.2016. Do dnešného dňa nedošlo k celkovej úhrade súdom priznaného úroku z omeškania a rovnako do dnešného dňa neboli žalovanými uhradené trovy konania, nakoľko o trovách konania súd ešte právoplatne nerozhodol.

13. Z nesporných zistení vyplýva, že žalovaný 1/ čiastočne plnil a v rozsahu tohto jeho plnenia došlo k čiastočnému zániku uplatnenej pohľadávky splnením s odkazom na ust. § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedené plnenie sa týka istiny v sume 4.135 eur. Žaloba žalobcu v tejto časti stratila opodstatnenie pre zánik práva na toto plnenie priznané mu napadnutým rozsudkom. Tým potom odvolaciemu súdu neostalo nič iné (keďže žalobca nevyužil svoje právo zobrať žalobu späť v tejto časti pre správanie žalovaného 1/) ako rozsudok okresného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti v rozsahu istiny 4.135 eur zmeniť a žalobu ako už nedôvodnú, v tejto časti zamietnuť podľa § 388 C. s. p.

14. Okresný súd napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.160 eur od 03.09.2011 do 22.08.2013 a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.135 eur od 23.08.2013 až do zaplatenia.

15. Nakoľko žalovaní boli s plnením peňažného dlhu v omeškani, boli povinní uhradiť okrem istiny aj úrok z omeškania. Žalobca si správne uplatnil úrok z omeškania odo dňa 03.09.2011, teda odo dňa nasledujúceho po lehote (do 02.09.2011) uloženej v preukázanej výzve zo dňa 02.08.2011 a doručenej obom žalovaným (žalovanému 1/ dňa 08.08.2011 a žalovanému dňa 09.08.2011) do 22.08.2013 a to zo sumy 4.160 eur a od 23.08.2013 do 30.05.2016, kedy došla žalobcovi platba sume 4.135 eur. V zmysle nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 3) predstavuje výška úrokov z omeškania ku dňu 03.09.2011 - 9,5 % ako aj ku dňu 23.08.2013 - 9,5 %. Odvolací súd mal zistené, že úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.160 eur od 03.09.2011 do 22.08.2013 predstavuje sumu 779,57 eur a úrok z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 4.135 eur od 23.08.2013 do 30.05.2016 sumu 1.089,14 eur, celkove v sume 1.868,71 eur. Celkove tak priznaná istina a úroky z omeškania predstavujú sumu 6.003,71 eur (4.135 eur + 779,57 eur + 1.089,14 eur). Platbou v sume 5.425 eur došlo len k čiastočnej úhrade súdom uloženej povinnosti a to istiny v sume 4.135 eur. Nakoľko úroky z omeškania mali byť zaplatené v sume 1.868,71 eur a navyše je zaplatenou suma 1.290 eur (5.425 eur - 4.135 eur) rozdiel predstavuje sumu 578,71 eur. Z tohto dôvodu odvolací súd zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 578,71 eur z titulu úrokov z omeškania.

16. Podľa ust. 396 ods. 2 C. s. p., ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. Vzhľadom na uplatňovanú sumu 4.160 eur a výsledok konania, ktorým ohľadom sumy 25 eur bolo konanie čiastočne zastavené pre späťvzatie žaloby s ohľadom na zaplatenie sumy, ktoré však nebolo preukázané a ohľadom sumy 4.135 eur bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá, mali žalovaní 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd mal však za to, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 C. s. p. Významnými z hľadiska aplikácie tohto ustanovenia boli okolnosti, ktoré viedli žalobcu k uplatneniu nároku na súde a postoj žalovaných 1/ a 2/, ktorí pohľadávku až po podaní odvolania uhradili. Z toho dôvodu odvolací súd rozhodol, žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

17. Zároveň odvolací súd rozhodoval o trovách štátu predstavujúcich znalečné vyplatené zo štátnych prostriedkov. Podľa ust. § 259 C. s. p., ak pri dokazovaní vznikne povinnosť, ktorá je spojená s výdavkami inej osoby, má táto osoba tie isté práva a povinnosti pri uplatnení ako svedok. Z uvedeného ust. vyplýva, že podľa § 259 C. s. p. súd môže zaviazat' strany konania k náhrade trov konania, ktoré poskytol štát,

tak ako tomu bolo v tomto prípade. Z obsahu spisu vyplýva, že znalecké dokazovanie bolo vykonávané na návrh žalovaných 1/ a 2/ na preukázanie nimi uvedených skutočností, keďže spochybnili výpočet výšky škody, ktorá je predmetom tohto konania, predloženým žalobcom (č.l 285 spisu). Žalovaný 1/ bol uznesením súdu č. k. 8C/295/2013-279 zo dňa 24.07.2015 oslobodený od súdnych poplatkov v celom rozsahu. Vzhľadom na to má štát nárok na náhradu trov konania proti žalovanému 2/ v rozsahu 100 %.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z

akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).